

Jim Quillen

VĚZNĚM

V ALCATRAZU

Očité svědectví
dramatického pokusu o útěk
z nejtřeženější věznice na světě

OMNIBOOKS

Copyright © Jim Quillen, 1991
First Published in the United States of America
as INSIDE ALCATRAZ by Golden Gate National Park Conservancy

Translation © 2016 Vlastimil Dominik

ISBN 978-80-87788-69-1 (pdf)

Jim Quillen

**VĚZNĚM
V ALCATRAZU**

Očité svědectví
dramatického pokusu o útěk
z nejtřeženější věznice na světě

OMNIBOOKS

2016

*Tuto knihu bych chtěl věnovat
své milující manželce Leoně Marii Quillenové.
Děkuji Ti za Tvou trpělivost, povzbuzování a pochopení
pro mé náhlé změny nálady, které jsem prožíval
při vybavování si nepříjemných vzpomínek nezbytných
k napsání této knihy.
Bez toho bych ji nikdy nedokončil.*

Autorova poznámka

Tato kniha je autobiografií popisující postupný a zrádný proces zaplétání se do zločinu. Ukazuje, jak se drobné porušování zákonů, pokud se mu nezamezí, rozvine do velkých trestných činů. Důsledkem může být smrt nebo dlouhodobá ztráta svobody, ponížení a hanba.

Jenom díky milostivosti Boha a jeho přímluvě se mi podařilo odvrátit beznadějně dlouhé uvěznění. Jeho pomoc a odpuštění mi umožnily získat svobodu, rodinu a užitečné a přínosné místo ve společnosti.

I když mě udělení prezidentské a guvernérské milosti potěšilo, ještě větší radost by mi udělalo, kdyby tato kniha odradila další lidi od takových chyb, jaké jsem udělal já.

Vězení nemá žádné tajemné kouzlo. Je to jenom osamělost, strach, zármutek a lítost.

Když jsem tuto knihu psal, rozhodl jsem se uvést pouze a jen pravdu bez jakéhokoliv přehánění nebo překrucování faktů. Mnohé moje úsudky a názory jsou založeny na tom, co jsem osobně viděl nebo slyšel. V ostatních případech jsem musel spoléhat na svou osobní zkušenost a na rozhovory s důvěryhodnými dozorci a vězni. Myslím, že jsem díky tomu došel k logickým a rozumným závěrům. Psal jsem bez zášti a bez úmyslu očernit, pomluvit nebo poškodit jakoukoliv osobu. Měl jsem v úmyslu popsat Alcatraz, jeho správu, celou vězeňskou správu, dozorce a vězně jak skutečně existovali.

Alcatraz byl vždy věznicí zahalenou tajemstvím a mnohá fakta a události v něm se před veřejností tajily. Veřejnost směla vědět jen to, co vězeňská správa a správa věznice chtěly, aby se dověděla. Hodně z publikovaných informací bylo zkreslených, přehnaných nebo opomíjených se zavádějícími prohlášeními nebo nepravdami.

V mnoha konfliktních případech se provinili vězni a nemám v úmyslu jejich činy obhajovat. Smyslem vězení je zbavit zločince svobody a nikoli je psychicky, mentálně a duchovně týrat tak, až je pro ně smrt

přijatelnější než pobyt v takovém vězení.

Nechávám čtenáře, aby sami posoudili, jestli to není důvod, který vedl některé vězně k tak otřesným činům.

Jim Quillen

1991

Předmluva

ALCATRAZ, 28. SRPNA 1942, 23 HODIN

Ocelová brána se s třesknutím zavřela a zdálo se, že ten zvuk vnáší definitivnost do všeho, co může život nabídnout.

Vešel jsem do malé šedivé cely dva krát tři krát dva metry, která měla být na následující roky mým domovem. Před sebou jsem uviděl železnou postel se slammíkem a zmuchlaným špinavým polštářem. Osvětlená byla jen velkými stropními světly zvnějšku natolik, aby dozorcí mohli vězně každý večer několikrát spočítat.

Všiml jsem si, že v cele je záchodová mísa bez sedátka. Na konci postele, hned vedle záchodu, bylo malé umyvadlo jen s jedním koutkem. Studená voda! Nad umyvadlem byla po celé šířce cely jediná polička. Vedle postele byl na zdi připevněný malý kovový stůl, který se dal sklápět dolů. To byl můj domov. Ve svých dvaadvaceti letech jsem si uvědomil, že to bude na řadu let můj domov, moje budoucnost – a možná místo, kde zemřu.

Když jsem se rozhlédl, připadalo mi, že mě ta místnost obklíčila s výrazným pachem, který mě dusil. Najednou mi došlo, že to je odér, se kterým se musím naučit žít, pach značkovače, jenž mi dal novou identitu. Byla na mém ložním prádle a na oblečení a dělala ze mne další nulu ve světě zločinu. Naplno se mě zmocnilo poznání, že už nejsem osoba, ale AZ-586, zločinec odsouzený ke čtyřiceti letům odnětí svobody ve federálním vězeňském systému.

Pak jsem vzal na vědomí lidi kolem sebe. Někteří byli vzhůru, protože jsem slyšel slabý šepot z jedné cely do druhé, jak si předávají zprávu, že sem přivezli „rybu“. To vyvolalo u některých vězňů naději, protože pokaždé, když přišla nová „ryba“, to obvykle znamenalo, že by někteří „nadlouho sedící“ mohli být přeloženi do jiné věznice.

Poznal jsem, že moje cela nebyla jenom tmavá a pochmurná,

ale také studená a byl v ní průvan. I když jsem věděl, že neusnu, alespoň se na zbytek noci trochu zahřeju, když si lehnu do postele.

Při chystání postele mě polekal náhlý záblesk světla přímo do očí. Byl to dozorce sčítající vězně. Zeptal se mě, proč jsem v posteli oblečený. Vysvětlil jsem mu, že jsem nový přírůstek a právě jsem přišel. Varoval mě, že jestli nebudu do pěti minut svlečený v posteli, mohl bych se dovědět jak na „Skále“ vypadá „díra“. To moji přípravu ke spánku hodně urychlilo.

Jak jsem tam ležel, začal jsem si v hlavě probírat různé historky, které jsem o Alcatrazu slyšel. Je dost dobře představitelné, že jsem toho tu noc moc nenaspal.

V oblasti Sanfranciské zátoky jsem strávil celý svůj život, a tak mi pověst Alcatrazu nebyla neznámá. V duchu jsem si vybavoval spoustu příběhů, které jsem příležitostně slyšel, četl a bezvýhradně jim věřil. Ovšem brzy jsem měl na vlastní kůži poznat, že zatímco některé historky byly vymyšlené nápadité verze fantazií obdařených spisovatelů, většina byla skutečně pravdivých. Ke svému zděšení jsem si nemohl vzpomenout, že bych o tomto vězení nebo jeho vězňích někdy slyšel něco příznivého.

„Resocializace“ do slovníku Alcatrazu nepatřila a nikdo na ni ani nepomyslel. Smyslem této instituce bylo ukázat vzpurným vězňům, že jejich nedisciplinovaný způsob života definitivně skončil. Vzpomněl jsem si, že se vězení říkalo „Hellcatraz“ a „Dábelský ostrov Ameriky“. Živě jsem si vybavoval historky o brutalitě a tvrdém vězeňském režimu. Mezi těmi mnoha fakty, o kterých jsem četl nebo slyšel, když jsem byl v San Quentinu (také v drsném vězení), byl nedostatek výsad přiznávaných vězňům v Alcatrazu.

Začal jsem přemýšlet o své minulosti. Jak jsem se mohl během několika krátkých let dostat ze státní věznice do nejtvrděšího a federálního vězení ve Spojených státech s tou nejhorší pověstí?

Dobře jsem si vzpomínal, jak mě pořád dokola varovali: „Jestli nezměníš své chování, skončíš na zbytek života ve vězení!“ Byla to pravda. Cesta ke zločinu a sebezničení se dá v běhu života snadno najít, ale jak na ni člověk vejde, velice obtížně ji opouští.

1

RYCHLÉ DOSPÍVÁNÍ

Narodil jsem se 16. září 1919 v kalifornském San Francisku. Můj otec byl člověk, který nevěděl, jak dát najevo city a lásku. Celý život věnoval tomu, aby byl dobrým zaměstnancem firmy, u níž pracoval.

Byl to tichý nemluvný muž a přísný autoritář, který měl tendenci používat fyzické tresty. Moje matka byla velice milá žena s jedním velkým problémem – alkoholismus. Netuším, jak dlouho to trvalo před mým narozením a neměl jsem možnost se toho o ní moc dovědět nebo ji dobře poznat, protože když mi bylo sedm let, tak nás opustila. Víím, že se jí otec snažil všemožně pomoci, ale bylo to marné.

Teď, když pracuji ve zdravotnictví, si uvědomuji, že alkoholismus je nemoc; ale když jsem byl starší, často jsem si říkal, co ji do toho stavu dovedlo. Jsem si jistý, že svým způsobem měla své děti ráda – moji mladší sestru Kay a mě – ale jsem také přesvědčený, že to jediné, co potřebovala, bylo víc alkoholu. Jejými životními prioritami tehdy byly alkohol, manžel a až potom děti. Já a moje sestra jsme nebyli špatné děti. Vlastně bych řekl, že jsme byli normální průměrné děti a chovali jsme se docela slušně. Ale pokud jde o mne, mělo se to brzy změnit.

Mé vzpomínky na dětství, kdy jsme byli ještě pohromadě jako rodina, jsou většinou divoké nebo smutné. Dnes mám jen tři výrazné vzpomínky na matku a všechny jsou spojené s hrubostí a smutkem.

Ta první je, jak sedím s otcem a matkou jednou večer těsně před Velikonocemi u krbu. Připravujeme velikonoční košíček pro mou sestru, která spí v jiném pokoji. Smějeme se a dobře se bavíme. Matka popíjela, ale nedělala žádné problémy. Seděla před krbem. Otec seděl zády ke dveřím, které vedly do předsíně a z ní se šlo do koupelny a do

ložnice mých rodičů.

Matka se omluvila, že musí jít do koupelny. Když jsem slyšel, že se vrací, díval jsem se na otce. Otevřela dveře, několik vteřin váhala, a pak sáhla do bedny se dřevem na topení vedle otce a vytáhla z ní velké poleno. Otec nevěnoval jejímu návratu zvláštní pozornost, protože vyráběl košíček pro Kay. Matka, místo aby vešla do místnosti a sedla si, najednou tím kusem dřeva praštila mého otce do hlavy. Dodnes si pamatuji na ten strašný zvuk.

Nechápu jak je možné, že ho nezabila. Jsem si jistý, že to měla v úmyslu. Způsobila mu velkou tržnou ránu na hlavě, ale neztratil vědomí. Byl natolik při smyslech, že se odkulil stranou, takže ho matka nemohla znovu udeřit. Když se postavil, poleno odhodila na zem a utekla do koupelny, kde se zamkla.

Když se otec šel nechat ošetřit, vzal moji sestru a mě s sebou. Lékař mu ránu zašil a řekl mu, aby šel domů a zůstal v klidu. Když jsme přišli domů, byla matka pryč. Odešla na několik dní a po návratu jí otec od-pustil a vzal ji zpátky. Naše životy se vrátily do stejných zaběhnutých kolejí.

Matka si kupovala alkohol kdykoliv k tomu měla příležitost. Můj otec byl k jejímu chování velice tolerantní, ale když se jí podařilo vyvolat hádku, dokázal být také hodně útočný. Tenkrát to nebylo pro ni nijak těžké, zvláště když byl můj otec unavený. Tenhle nedostatek ohleduplnosti měl na nás všechny neblahý vliv.

Někdy po té události, kdy otce praštila polenem a kdy už bylo všechno celkem v pořádku, se matka znovu opila. Když otec přišel z práce domů, tak ho to našťvalo, ale měl s ní trpělivost. Požádal ji, aby už nikdy nepila a ona souhlasila. Během večera se jí podařilo ještě si párkrát přihnout a začala otcí hrubě nadávat. Nakonec jí řekl, že ten její chlast najde a vyhodí ho, protože je hlasitá a sprostá.

Najít její skříše nebylo jednoduché, protože v tom kam schovat své zásoby byla vynalézavá. Ale otec byl tvrdohlavý a cílevědomý člověk, takže po velkém pátrání její zásoby našel a obsah láhví vylil. To matku tak rozčílilo, že začala být agresivní. Otec ji uklidňoval a přesvědčil ji, aby šla do postele. Souhlasila s tím, ale řekla mu, že s ní nesmí spát ve stejné místnosti.

Bydleli jsme v malém domku s jednou ložnicí a já a moje sestra jsme spali na rozkládacím divanu. Když byla matka opilá, tak otec

musel často spát s námi. Druhá vzpomínka na mou matku je spojena s nocí, kdy jsem byl se sestrou v posteli a nějakou dobu jsme už spali. Probudil mě matčin křik a nadávky a otec trhal všelijaké věci a hledal její alkohol. Všechen ten rozruch mě vyděsil a bál jsem se, že otec bude zase zraněný. Ovšem protože jsem byl ospalý, brzy jsem zase usnul a znovu mě vzbudil otec, jak si šel lehnout do postele k nám.

Tehdy jsem měl malého hnědobílého foxteriéra, kterému jsem říkal Spotty. Vždycky nám spal u nohou v naší posteli. Vzpomínám si, jak otec psa vyháněl, protože zabíral celou dolní část postele na otcově straně.

Myslím, že my tři jsme na nějakou chvíli usnuli a pak nás vzbudil štěkot a zuřivé vrčení psa. Otec ho okřikl, aby zmlkl. Asi si myslel, že štěká na něco venku, ale pes nepřestával. To bylo neobvyklé, protože mého otce vždy poslechl. Otec pak usoudil, že ten pes potřebuje jít ven, takže vstal, přešel několik kroků k předním dveřím a otevřel je. Když vyšel na čerstvý vzduch, uvědomil si, že je mu špatně a točí se mu hlava, ale po několika nádeších ho to přešlo.

Najednou si uvědomil, že je dům plný plynu. Běžel zpátky k posteli, popadl mou sestru a vykřikl na mě, abych utíkal za ním. Vyběhl s Kay na verandu a pak se vrátil ke mně, aby mi pomohl dostat se ven. Když jsem přišel na verandu, viděl jsem, že je moje sestřička modrá v obličeji a za chvíli by byla určitě mrtvá.

Otec nás nechal na verandě a šel dovnitř hledat naši matku. Cestou otevřel všechna okna, aby tam neomdlel. Prohledal celý dům, ale matka byla pryč. Chvíli po tom, co jsme všichni usnuli, zřejmě vstala, vyšla zadními dveřmi ven, obešla dům k předním dveřím a škvíru mezi nimi a podlahou utěsnila hadry. Pak šla zpátky do domu, otevřela všechny plynové kohoutky, včetně několika starých vývodů ve zdi. Potom vyšla zadními dveřmi a zamkla je za sebou. Také škvíru u zadních dveří ucpala hadry. Jsem si jistý, že byla s někým dohodnutá, aby ji tam vyzvedl, protože jsme bydleli příliš daleko od města na to, aby tam šla pěšky.

Už nikdy se k nám nevrátila.

Otec vzal mou sestru a mě k doktorovi na vyšetření. Byli jsme všichni v pořádku, takže nás poslal domů a šli jsme si lehnout. Po této události si můj otec uvědomil, že už nikdy nebude jeho manželkou a naší matkou. Někakou dobu se pokoušel udržet nás tři pohromadě

tím, že nás svěřil rodině, která bydlela několik bloků od nás. Nefungovalo to, protože jsem se prostě sebral a šel domů. Pak se rozhodl, že mě nechá bydlet doma s ním.

Budil mě ráno, když odcházel do práce a říkal mi, abych se připravil do školy. Já jsem vstal, ustlal jsem postel, udělal si snídani, oblékl se a šel jsem do školy. V poledne jsem běžel domů (asi tři bloky), udělal si sendvič a vrátil se do školy. Po škole jsem se vrátil domů, umyl nádobí, prostřel na stůl, oloupal jsem brambory a čekal jsem na otce, až se vrátí z práce, aby udělal večeři. Docela to fungovalo, a i když mi matka chyběla, byl jsem šťastnější doma, než kdybych žil u někoho cizího. Každý den jsem také ušel tu krátkou vzdálenost a navštívil jsem svou sestru.

Všechno šlo dobře, dokud se otec nerozhodl chodit do večerní školy. Přišel z práce domů, uvařil večeři, najedl se, a pak odešel do školy. Každý večer jsem tak od šesti do jedenácti hodin, někdy ještě déle, zůstával sám. Nejprve jsem chodil každý večer navštěvovat svou sestru, ale jednou jsem se porval se synem z rodiny, u které bydlela, a už jsem tam nesměl bez otce chodit, což bylo možné jenom o víkendech.

Brzy jsem se přidal k partě kluků, kteří byli o několik let starší než já. Chodili jsme na nábreží, probíhali mezi odstavenými nákladními vagóny a někdy jsme dokonce odstranili plombu, abychom se podívali, co je uvnitř. Poflakoval jsem se s tou partou dost dlouho, dokud je nechytli při vloupání do vagónu a neposlali je do polepšovny. Naštěstí jsem s nimi ten večer nebyl. Už si nevzpomínám proč, ale díky tomu mě s nimi nezavřeli.

Během let, kdy se formoval můj charakter, jsem se směl courat úplně volně a bez dozoru po venku. Myslím, že v souvislosti s tou partou, kde byli kluci o tolik starší než já, jsem zjistil, nebo se alespoň domníval, že jsem stejný drsňák jako oni a mohu dělat to, co oni. Jsem také přesvědčený, že mi to dodalo pocit možnosti zpochybňovat autoritu a že jsem dost chytrý na to, abych si dělal, co chci. Byla to samozřejmě chybná úvaha, jak jsem zjistil po letech, když jsem byl ve vězení.

Má třetí vzpomínka na matku je také z doby, kdy jsem ji viděl naposled. Šel jsem do školy jako obvykle. Asi v jedenáct hodin dopoledne mě zavolali do ředitelny. Řekli mi, že mám jít ihned domů, převléct se do svých nejlepších šatů a čekat na otce, až si mě vyzvedne. Po hodině

otec přišel. Převlékl se a řekl mi, abych šel do auta, protože pojedeme do San Franciska. Když jsme jeli do Point Richmondu k trajektu, otec mi řekl, že moje matka umírá. Telefonovali mu do práce a volající řekl, že mě chce matka ještě vidět. Pověděl mi, abych byl statečný a nebál se. Pomáhalo to, ale stejně jsem měl strach.

Nastoupili jsme na trajekt do San Franciska a po dlouhém hledání jsme našli adresu, kterou se otec dověděl v telefonu. Byla to spíše chudá část města.

Otec mi řekl, abych zůstal v autě a šel zkontrolovat, jestli je to správný dům. Sledoval jsem ho, jak vyšel po pár schodech a zaklepal na dveře toho špinavě vypadajícího domu. Čekal několik minut a pak zaklepal znovu. Tentokrát se dveře otevřely a já jsem slyšel, jak otec s někým hodně rozčileně mluví. Najednou se otočil a rychle odešel k autu. Hned za ním běžel nějaký člověk. Byla to moje matka. Byla strašně opilá, špinavá a křičela. Otec nasedl do auta a rozjel se. Podíval jsem se zadním okénkem a viděl jsem, jak matka běží za námi a křičí, že mě chce vidět. Můj otec nezpomalil a ani se neotočil. Bylo zřejmé, že je hodně rozčilený.

Jak jsme jeli zpátky domů, oba jsme si uvědomili, že se moje matka nikdy nezmění a už nikdy nebudeme pohromadě jako rodina. Zdálo se mi, že se od toho dne změnil jeho postoj ke mně, a znatelně se změnil také jeho pohled na svět.

Nikdy nepil alkohol, ale někdy, pokud jsem se při jeho návratu z večerní školy probudil, mohu říct, že pil. Přicházel domů také pořád později a stále pravidelněji se neukazoval doma vůbec. Náš vzájemný vztah začal být hodně napjatý a cítil jsem, že jsem se pro něj stal hrozným břemenem. Nevím, jestli to byl jeho pocit nebo ne, ale když se ohlížím zpět a vidím, co se pro mě snažil udělat, uvědomuji si, že mu dlužím mnohem víc, než jsem mu ve svém mládí dal. Jsem si jistý, že jen málo lidí by toho pro mě tolik udělalo nebo se o to alespoň tak usilovně pokoušelo jako on.

Tento napjatý vztah nějakou dobu trval, než se rozhodl svěřit mě jiné rodině. Dal mě do rodiny, která žila několik kilometrů od otcova domu. Delší dobu jsem se choval velice dobře; ta rodina byla pro mě dobrá a já jsem ji měl rád. Bylo to také příliš daleko na to, abych chodil k otci domů. Nevím proč, ale k mému překvapení se otec rozhodl dát moji sestru Kay do stejné rodiny. Tehdy jí byly tři roky nebo o trochu víc. Z nějakého podivného důvodu jsem měl dojem, že tahle rodina nemá

moji sestru ráda. Myslel jsem si, že si na ni zasedli, takže ji musím bránit a nakonec budeme mít oba problém.

Vzpomínám si na poslední den, který jsme tam strávili. Bylo to o letních prázdninách a nechodil jsem tedy do školy. Paní domu dělala letní úklid a poslala nás včetně vlastního syna ven. Zřejmě myla a voskovala podlahu. Když jsme čekali, až uschne, byla venku s námi. Problém začal tím, že si Kay začala stěžovat, že potřebuje jít na záchod, ale paní ji nechtěla pustit dovnitř. Když nesměla jít sestra dovnitř, tak se počurala do kalhotek. To paní strašně rozčílilo a několikrát ji plácla přes zadeček.

Mlčky jsem sledoval, co se děje, dokud paní neřekla Kay, že jí za trest těmi mokkými kalhotkami pomaže obličej. Myslel jsem si, že jí tím jenom vyhrožuje, ale ona jí skutečně stáhla kalhotky a pevně ji popadla. Klečela na zemi a pokoušela se ji držet. Vykřikl jsem na ni, aby přestala a moji sestru nechala na pokoji. Nevšímalá si mě a začala mokkými kalhotkami přejíždět Kay po tváři. Přiběhl jsem k ní, odtáhl jsem Kay a vši silou jsem paní udeřil do obličeje. Pak jsem popadl svou sestru, a co nejrychleji jsem běžel kolem bloku. V jednu chvíli jsem se ohlédl a viděl jsem, jak ta paní sedí na zemi, drží se za obličej a její syn křičí, že jde zavolat policii. To mě vyděsilo a pokračoval jsem v běhu. Nevěděl jsem, kam jdeme, ale byl jsem přesvědčen, že bych šel do vězení, kdybych se tam vrátil.

Když jsem konečně usoudil, že mi nehrozí bezprostřední nebezpečí, že by mě chytli, sedl jsem si na obrubník a pokoušel jsem se vymyslet, co bych měl udělat. Rozhodl jsem se, že musíme jít domů za otcem. Vydali jsme se na cestu a já jsem nakonec poznal jednu ulici. Věděl jsem, že když vydržíme jít a nechytí nás, tak domů dojdeme. Když moje sestra už nemohla jít a brečela, nesl jsem ji na ruce. Přišli jsme domů v době večeře a oba jsme byli rozpálení, hladoví a unavení.

Ani nás nenapadlo klepat a vešli jsme zadními dveřmi přímo do domu. Oba nás vylekalo a překvapilo, když jsme v naší kuchyni uviděli velice hezkou mladou ženu, jak vaří večeři. Nejprve jsem se polekal, ale věděl jsem, že tam musí být i náš otec a on to všechno dá do pořádku. Ta dívka se nás zeptala, kdo jsme a co tam děláme. Řekl jsem jí, že jsme tam bydleli a že chci vidět svého otce. Odešla z kuchyně a slyšel jsem, jak mému otci říká, že jsou v kuchyni dvě děti a hledají svého otce.

Otec přišel do kuchyně a zeptal se, co děláme doma. Řekl jsem mu, co se stalo, a mohu říct, že byl naštvaný na mě i na tu paní, které nás svěřil. Slyšel jsem tu dívku, jak v zadní části domu křičí. Otec nám dal sklenici mléka a řekl nám, abychom si sedli. Odešel do ložnice promluvit si s tou mladou ženou, ale ona ho neposlouchala a zřejmě vyskočila, utekla do koupelny a tam se zamkla. Slyšeli jsme otce, jak na ni mluví a prosí ji, aby otevřela dveře, ale ona odmítla.

Otec jí nakonec pohrozil, že pokud neotevře, tak vyrazí dveře. Pak jsme slyšeli, jak mu říká, že se zabije. To ho muselo vystrašit, protože začal kopat do dveří. Ta mladá žena najednou dveře otevřela a proběhla kolem otce do ložnice. Vešel do koupelny a slyšeli jsme, jak říká: „Proboha!“ Potom telefonoval doktorovi, že vypila plnou lahvičku jódu. V té době jí už bylo strašně špatně a nepřetržitě zvracela. Doktor mu řekl, aby ji hned přivezl do nemocnice. Otec řekl mně a sestře, abychom se odtamtud ani nehnuli, že bude hned zpátky. Šel do ložnice, ženu zvedl, odnesl ji do auta a odvezl do nemocnice.

Tu mladou ženu jsme už nikdy neviděli.

V té době jsem skutečně vůbec nechápal, co se děje, ale po letech jsem na tu událost mnohokrát myslel a došlo mi, že můj otec tu mladou ženu požádal, aby žila s ním a neřekl jí, že je ženatý a má dvě děti. Když jsme vešli do domu, tak jsme to úplně podělal. Otec se rozhodl, že se znovu vrátíme ke starému režimu, jaký jsme vedli před naší cestou do San Franciska za matkou. Zdá se, že v tomto období začal můj život nabírat velice negativní trend.

Zhoršil jsem se ve škole a stal se ze mne jakýsi školní tyran. Neustále jsem s někým vyvolával rvačky. Byl jsem pyšný na to, že dokážu zmlátit kohokoliv bez ohledu na to, jak je velký. Kvůli tomu jsem si nesměl hrát s mnoha dětmi, které bydlely v našem sousedství.

Vzpomínám si, že jsem se skamarádil s klukem jménem Ernest Rassmussen. Dost často jsem chodil k němu domů. Měl tolik bratrů, že jsem ani nevěděl, jak se všichni jmenují, ani kolik jich vlastně je. Brzy jsem zjistil, že když tam přijdu v době večere, stačí, že prostě vejdu do kuchyně, sednu si a někdo mi dá najíst. Nejedli žádná fajnová jídla, ale pokud měl člověk rád fazole, dušené hovězí, špagety a takové podobné věci, tak se dosyta najedl. Jeho matka musela mít ráda děti a vaření,

protože to byla skutečně šťastná rodina.

Setkal jsem se také s klukem, kterého jsem strašně nenáviděl. Jmenoval se James Pichlesimer. Dokonce ještě i po padesáti letech si pořád vybavuji pár incidentů spojených s tímhle klukem.

Vzpomínám si, jak jsme si jednou hráli a z nějakého důvodu jsme se začali hádat. Já jsem ho praštil, on upadl, udeřil se do hlavy a omdlel. Utekl jsem domů a nechal ho tam ležet. Měl jsem strach, ale také jsem byl spokojený sám se sebou, že po jedné mé ráně ztratil vědomí. Ovšem přivodilo mi to můj první střet se zákonem.

K té události došlo brzy odpoledne, a když se můj otec vrátil z práce, už jsem na ni zapomněl. Večeřeli jsme a někdo zaklepal na dveře. Otec otevřel a venku stáli dva policisté z richmondské policejní stanice. Jakmile jsem je uviděl, vzpomněl jsem si na tu rvačku a pomyslel jsem si, že James asi musel umřít. Okamžitě mě zachvátila hrůza.

Když se zeptali otce, jestli tady bydlím, věděl jsem, že půjdu do lapáku.

Otec mě zavolal ke dveřím a jeden z těch policistů řekl, že chtějí se mnou mluvit o stížnosti, kterou dostali. Požádali mě, abych jim popsal, co se stalo a jestli jsem udeřil mladého Jamese Pichlesimera. Přiznal jsem, že ano. Oni pak začali naznačovat, že jsem ho praštil kamenem nebo něčím podobným. To nebyla samozřejmě pravda a já jsem jim to řekl. Po několika dalších otázkách zjevně uvěřili, že to byla obyčejná klukovská rvačka a nic víc. Policisté mě přísně napomenuli a odešli. Otec byl na mě strašně naštvaný a trval na tom, abych šel druhý den k tomu klukovi domů a omluvil se za to, co jsem provedl.

Vážně se mi do toho vůbec nechtělo, ale otec prohlásil, že jestli to neudělám, než přijde domů z práce, budu mít velký problém. Řekl, že zavolá jeho rodičům, aby si zkontroloval, jestli jsem udělal, co mi řekl.

A tak jsem druhý den po škole sebral kuráž a šel jsem do domu toho kluka. Zaklepal jsem na dveře a otevřel mi James se svou matkou. Řekl jsem jim, že je mi líto, co jsem včera udělal a že se jdu omluvit. Paní Pichlesimerová byla velice vlídná a řekla, že chápe, že se takové věci mohou stát. Dodala, že mi to odpouští, ale že by byla

ráda, kdybych k nim už nechodil a nijak se s Jamesem nestýkal. To mi úplně vyhovovalo, protože jsem si myslel, že to je normální paidavka.

Potom, co jeho matka odešla od dveří, je James pootevřel, vystrčil hlavu ven a řekl mi, že pokud jde o ni, může být ta záležitost vyřízená, ale pro něj to neskončilo a ještě si to se mnou vyřídí. Považoval jsem to za obyčejné kecy a šel jsem domů. Když přišel táta z práce, zeptal se mě, jestli jsem se omluvil, jak mi nařídil. Odpověděl jsem mu, že jsem se omluvil a on šel té rodině pro kontrolu zavolat. Byl jsem rád, že jsem udělal, co ode mne chtěl. Na celou tu událost jsem si měsíc nebo tak nějak vůbec nevzpomněl.

Jednou jsem šel do domu jednoho kluka, který bydlel ob dva domy od Jamese. Když jsme si hráli, všiml jsem si, že se Pichlesimerovi chystají na nějakou cestu. Viděli jsme, jak nosí do auta oblečení a kufry. Nijak zvlášť jsem o tom nepřemýšlel kromě toho, že jsem si říkal, jaké to musí být krásné, vyjet si s rodinou o víkend na výlet. Musel jsem jít domů ještě před tím, než odjeli. Celý víkend jsem strávil doma. Byl to také jeden z mála případů, kdy byl můj otec doma v pátek večer a také celý víkend, aniž by vyrazil na schůzku se svými „kámoši z války“, jak často říkal svým rande s ženami. Mohl se tak za mě zaručit po celý víkend.

V neděli večer někdo zaklepal na přední dveře a můj otec šel otevřít. Byli to ti stejní policisté z Richmondu a chtěli se mnou mluvit. Vůbec jsem netušil, co by mohli chtít. Otec se zeptal na důvod jejich návštěvy a oni mu vysvětlili, že si Pichlesimerovi telefonicky stěžovali, že jsem jim, podle nich, vyplavil během jejich nepřítomnosti dům vodou ze zahradní hadice.

Můj otec jim řekl, že jsem byl celý víkend s ním a nemohl jsem to tedy být já. Policisté pravili, že mu věří, ale stejně mě chtěli vzít na stanici, aby se to vyjasnilo. Otec ještě dodal, že jsem se za ten předchozí incident omluvil a od té doby jsem si s tím klukem nehrál, ani jinak nestýkal. Pak jsem policistům ještě řekl o té jeho výhrůžce, že si to se mnou vyřídí.

Abych to zkrátil, policie začala věřit otci a mně a vrátila se k Jamesovi, aby si s ním znovu promluvila. Později večer jsme se dověděli, co se stalo. Když jeho rodina nakládala věci do auta, šel k zadní straně domu, otevřel okno do ložnice, strčil dovnitř zahradní hadici a pustil vodu. Pak se vrátil k rodičům a odjeli na víkend. Když se vrátili domů

a otevřeli dveře, vyvalila se na ně voda jako by to byla řeka. Většina jejich domu a nábytku byla zničená. Byl to James, kdo vyslovil podezření, že jsem to udělal já. Byl to jeho způsob, jak se mi pomstít za problémy, které jsme mezi sebou měli. Jsem si jistý, že by se mu to podařilo, kdyby ho policie neobelstila nebo se nějak neprozradil sám, když ho vyslychala podruhé.

Krátce po té epizodě se otec rozhodl rozvést se s mou matkou. Nevím proč, ale mě a Kay svěřili do péče soudu. Vzali ji z rodiny, do které ji otec dal, a mě vzali otci. Dostali jsme se do polepšovny v malém městě Martinez.

Pokud vím, byli jsme tam jediné dvě děti. Co si vzpomínám, bylo to poprvé v mém životě, kdy jsem nemohl přijít a odejít kdy jsem chtěl. Na oknech v místnosti, kde jsem v noci spal a v denní místnosti, kde jsem se zdržoval přes den, bylo silné kovové pletivo. Nevím, kde přespávala Kay, ale vzhledem k jejímu věku to bylo někde, kde byla pod dohledem a měla celodenní péči.

Myslím, že jí musely být asi čtyři roky a mně bylo deset nebo jedenáct. V noci jsem byl zamknutý ve zvláštním pokojíku mimo denní místnost.

Nebyl jsem izolovaný, protože sem stále přicházeli a odcházeli lidé, ale byl jsem osamělý. Vzpomínám si, jak jsem se díval skrz to pletivo z okna a přál jsem si, abych byl doma a aby se všechno nějak urovnalo, aby byli moji rodiče zase spolu a žili jsme zase jako rodina. Stýskalo se mi po matce, i když jsem věděl, že nebyla dobrou manželkou ani matkou. Říkal jsem si také, jestli se z té polepšovny vůbec někdy dostanu, protože jsem se cítil uvězněný, osamělý a zapomenutý. Ten stejný pocit jsem měl v pozdějších letech neustále.

Během dne to nebylo tak špatné, protože jsem byl spolu s Kay. Za těch několik týdnů, co jsme tam byli, nás otec asi dvakrát nebo třikrát navštívil. Na jeho návštěvy jsem se těšil a udržovaly mě v naději.

Vzpomínám si, jak jednou přišel. Bylo to po návštěvních hodinách a oni ho už nechtěli pustit dovnitř. Nějak našel okno mého pokoje, přišel k němu a několik minut si se mnou povídal. Nikdy nezapomenu na ten pocit, když odcházel. Velkou část té noci jsem probrečel, až jsem nakonec usnul.

Soud rozvod schválil a se sestrou jsme byli svěřeni do výchovy otci. Myslím, že soud trval na tom, aby se jeho péče o nás zlepšila,

protože jsme všichni odešli bydlet do domu paní Julio. Předpokládám, že otec za nás tři platil ubytování a stravu. V jedné místnosti jsem byl já s ním a ve druhé Kay s Almou, dospělou dcerou paní Julio. Jedli jsme všichni společně jako rodina a vypadalo to jako normální domov s paní Julio jako matkou. Můj život se usadil do velice šťastné podoby. Měl jsem paní Julio rád a ona zase měla ráda nás všechny a dávala to najevo. Vždycky měla pro nás pochvalné slovíčko, když se nám něco podařilo, ale když jsme zlobili, tak nás uměla pěkně seřvat.

Tenhle šťastný domácí život trval asi rok. Když se ve svém životě ohlížím, připadá mi jako ironie osudu pomyšlení, že jsem se během tohoto mého nejšťastnějšího roku v dětství stal náhodně zlodějem a obětí byl člověk, na kterém mi kromě mé rodiny záleželo nejvíc.

Je to epizoda v mém životě, za kterou se do dnešního dne stydím. Jak jsem se zmínil, nejprve to byla náhoda, ale potom to bylo normální kradení. Paní Julio mě často posílala do obchodu nakoupit potraviny. Dala mi seznam toho, co chtěla, a já jsem jí to přinesl. Občas mi dala peníze, abych za nákup zaplatil, a jindy si to nechala napsat v malém obchodě v sousedství na účet.

Jednou mě poslala do obchodu a dala mi peníze na nákup. Strčil jsem si je do malé kapsičky na kalhotách, abych je neztratil. Ale místo toho, abych za nákup zaplatil penězi, nechal jsem útratu napsat na její účet. Neudělal jsem to proto, že bych si ty peníze chtěl nechat. Jenom jsem nějak zapomněl, že mi je dala, abych jimi nákup zaplatil. Až po několika dnech, když jsem si měnil oblečení, jsem je našel zastrčené v kapsičce. Nejprve jsem byl překvapený, ale pak jsem si vzpomněl, co je to za peníze. Místo abych to řekl paní Julio, rozhodl jsem se, že si je nechám. Nebyla to žádná velká částka, jenom nějaké drobné, ale na podstatě mého činu to nic neměnilo. Ukradl jsem je.

Nikdy předtím jsem nic neukradl, ale brzy mi došlo, že když to risknu, bude to pro mě snadný zdroj peněz. S tou bandou kluků jsem tenkrát utrl plombu na vagónu, ale sám jsem z té kořisti nikdy nic neměl. Tohle byla nová zkušenost a samozřejmě nové pokušení, kterému bylo těžké odolat. Nechtěl jsem o tenhle zdroj přijít a začal jsem být velice opatrný. Když jsem teď potřeboval koupit něco pro sebe, tak jsem prostě ukradl peníze, které mi dala paní Julio na potraviny. Jak jsem

řekl, byla to velmi dobrá žena. Naštěstí mě při tom nikdy nepřistihla a jsem si jistý, že by jí to zlomilo srdce.

Smutnou stránkou téhle epizody je, že zasela do mé hlavy semínko přesvědčení, že na něco, co potřebuji, je snadnější peníze ukrást než vydělat.

Během doby, kdy jsem bydlel u paní Julio, jsem získal blízkého přítele. Jmenoval se Alroy Williams. Zanedlouho jsme byli skoro nerozluční. Myslím, že to bylo proto, že jsme toho měli hodně společného a vzájemně jsme chápali problémy toho druhého. Stejně jako já byl poněkud osamělý a pro rodiny v našem sousedství vlastně nepřijatelný.

Měl jsem dojem, že Alroy má pořád peníze, a tak jsem se ho jednou zeptal, kde je bere. Řekl mi, že mi to ukáže, když mu slíbím, že to nikomu neřeknu. Šli jsme do přední místnosti jejich domu, kde od táhl rohož. Pod ní byla řádka bankovek. Jeho matka mu řekla, aby si odtamtud vzal peníze, kdykoliv je bude potřebovat na jídlo. Při mém nově objeveném zájmu o peníze to na mě udělalo docela velký dojem, ale svůj slib jsem dodržel. Jeho matka byla rozvedená a často byla pryč celý den až dlouho do noci. Byla to mimořádně krásná mladá žena. Al žil se svou matkou hodně podobný život jako já, když jsem bydlel sám s otcem. Po letech jsem si uvědomil, že příjem jeho matky pocházel z prostituce, a to byl důvod, proč byl pro tolik lidí v sousedství nepřijatelný.

Ti tak zvaně slušní lidé v našem okolí ho trestali za hříchy jeho matky. Ovšem paní Julio byla dobrá křesťanka a byla pevně přesvědčená, že by se hříchy rodičů neměly přenášet na jejich děti. Nikdy neměla námitky proti tomu, abych si s Alem hrál a kdykoliv chtěl, mohl chodit k nám domů. Paní Julio ho dokonce častokrát pozvala, aby se s námi najedl. Jsem si jistý, že ji dobrý Bůh za její laskavost vůči němu odměnil.

Pořád si pamatuji na den, kdy mi Al řekl, že se budou stěhovat. Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Když jsem o tom uvažoval později, usoudil jsem, že jeho matka musela z města odejít. Asi si musela vybrat mezi odchodem a vězením za prostituci. Vzpomínám si, jak mě ranila představa, že přijdu o svého nejlepšího kamaráda. Mohl jsem jediné doufat, že se jeho počáteční život vydal lepším směrem, než ten můj.

Brzy po tom, co se Al odstěhoval z města, se začal můj život zase

měnit. Můj otec přicházel domů stále později, celé víkendy býval pryč, potloukal se po venku a zase pil. Nikdy nebyl velkým pijákem a nevzpomínám si, že bych ho někdy viděl opravdu opilého. Pil jenom proto, aby se cítil šťastný, a bůhví, že před odchodem mé matky moc příležitostí ke štěstí neměl.

Ovšem nic z toho paní Julio moc nepotěšilo. Jsem přesvědčený, že si nějakou dobu pohrávala s myšlenkou na sňatek s mým otcem. Myslím, že si během té doby uvědomila, že jestli můj otec někoho hledá, tak ona to není. Nakonec nám řekla, že se budeme muset odstěhovat. V průběhu posledního období našeho bydlení u paní Julio chodil můj otec se ženou jménem Alice a když jsme odešli od paní Julio, pronajal byt v Berkeley a my čtyři jsme se tam nastěhovali.

Prvních několik měsíců bylo všechno v pořádku. Alice byla na nás hodná, vařila, uklízela a vytvářela domov, jaký jsme si všichni užívali. Skutečně se zdálo, že se o nás všechny stará, ale v životě jí něco chybělo. Chtěla se provdat za mého otce. Ale on, kdykoliv padla zmínka o svatbě, byl hodně nervózní. Říkal, že měl manželství, které pro něj bylo peklem a nikdy už žádné nechce. Alicina metoda jak změnit otcův názor spočívala v tom, že jsme se my děti musely táty neustále ptát, kdy se s ní ožení. Tak to šlo asi dva roky. Myslím, že jsme ho všichni nakonec ukecali, protože se rozhodl, že se ožení.

2

ZAČÁTEK PRŮŠVIHŮ

Nedlouho po jejich svatbě se začal můj vztah s Alicí zhoršovat. Měl jsem s ní a se svým otcem neustále nějaké problémy. Mezi mnou a Alicí nevládl mír; vlastně se z toho vyvinula otevřená válka.

Jsem si jistý, že jsem k tomu mizernému vztahu přispěl větším dílem než ona. Protože když jsem byl starší a zvláště potom, co jsem se stal rodičem, jsem stále si více uvědomoval, co musela ode mne snášet. Měl jsem špatné známky, chodil jsem za školu a vlastně jsem se vůbec nesnažil učit.

Nakonec se ze mě stal notorický útekář z domova. Utíkal jsem z domu už při prvním náznaku nějakého sporu se svou nevlastní matkou – bez varování jsem se sebral a odešel. Byl jsem pryč dva dny, dva týdny nebo třeba i dva měsíce. Kdykoliv jsem se domů vrátil, vzali mě zpátky a moje absence ve škole se nějak urovnala, takže jsem se nedostal do konfliktu s úřady.

Samozřejmě se nikdy nezapomínalo, že jsem dělal tyhle „špatné věci“, jak tomu říkali moji rodiče a pořád mi připomínali, jak moc jsem jim ublížil a způsobil starosti.

Když jsem utekl z domova počtvrté, přidal jsem se k podobnému útekáři jménem Dwight. Spolu jsme naskakovali na nákladní vlaky a jeli z kalifornského Berkeley do malého města ve Wyomingu, kde měla Dwightova rodina pětadesátihektarový pozemek.

Dělali jsme si nádherné představy, jak žijeme na tom pozemku ve srubu a máme se dobře.

Ale už od začátku bylo všechno špatně. Byl březen, a i když ještě pršelo, začínalo se vyjasňovat. Byli jsme ve škole, když jsme se rozhodli utéct, protože jsme oba měli ve škole i doma problémy. Rozhodli jsme se jet do Wyomingu, ačkoliv ani jeden z nás ještě nebyl jinde než

v Kalifornii. Chtěli jsme pryč od lidí, o nichž jsme si mysleli, že nás nemají rádi. Šli jsme z Berkeley na nádraží do Oaklandu, kde jsme naskočili na odjíždějící vlak. Vůbec jsme netušili, kam jede, ale zdálo se nám, že to je tím směrem, kam chceme.

Skončili jsme v malém městečku Roseville, kde se trať větvila. Když jsme přijeli na nádraží, zjistili jsme, že se vlak, kterým jsme přijeli, rozpojuje a jeho vagóny pokračují do různých částí země. Vystoupili jsme z vlaku a z nádraží jsme odešli na místo, kde se řada nám podobných černých pasažérů shromažďovala u malých ohniček. Tahle cesta se odehrávala v době, kdy byla na cestách spousta lidí. Lidé jezdili po celé zemi nákladními vlaky ve snaze najít si práci.

Železnice to zjevně trpěla, protože doba byla těžká a většina těch lidí se zoufale pokoušela zlepšit svou životní situaci. Nikdo kvůli tomu nikdy neměl nepříjemnosti. Faktem je, že posádka vlaku na dotaz podávala informace o cíli vlaku a kde jsou prázdné kryté vagóny, aby se lidé mohli schovat před chladem. Pokud vlak nejel požadovaným směrem, řekli jim, který je ten správný, kde se seřazuje, z které koleje a v kolik hodin pojede a kde je nejlepší na něj naskočit, dokud nejede moc rychle. Všeobecně to byli hodní lidé, kteří soucítili se svými krajaný.

Mluvili jsme s některými z mužů, kteří čekali na svůj vlak, a dověděli jsme se, že musíme naskočit na vlak do Sparksu v Nevadě, kde se trať zase rozděluje. Sparks nám nic zvláštního neřikal. Mysleli jsme jen na to, že musíme chytit vlak, který tam jede a pak bude všechno v pořádku. Kdybychom věděli, když jsme na ten vlak nastupovali, co nás tam čeká, jsem si jistý, že bychom se otočili a vrátili se domů. Ve svém životě jsem několikrát unikl smrti o vlásek, ale jsem přesvědčen, že tehdy nám zachránil život pouze zásah našeho anděla strážného.

Našli jsme vlak, který jsme potřebovali, ale byla tma a on už jel, takže jsme naskočili do prvního vagónu, který nás míjel. Byla to cisterna s naftou, která samozřejmě nebyla pro cestování na ní ideální. Není to nic než velký válec na kolech se zábradlím kolem dokola. Byla na ní také úzká lávka vedoucí kolem celého vagónu. Používala ji posádka vlaku k přecházení z jednoho konce vlaku na druhý. Mysleli jsme si, že to bude dobré místo pro naši jízdu a usadili jsme se na jeho přední části. Před cisternou byl krytý vagón, který nás kryl před prou-

dem vzduchu, takže se tam dalo snadněji udržet se zábradlí. Když jsme na ten vagón nastupovali, nevěděli jsme, že budeme muset v březnu projet pohořím Sierra Nevada.

Při našem odjezdu z Oaklandu bylo jasné počasí, ale když jsme začali stoupat do hor směrem ke Sparksu, přihnala se bouřka. Čím výš jsme byli, tím ostřeji nás bičoval vítr a sníh. Měli jsme co dělat, abychom se na vagónu udrželi. Navíc jsme začínali projíždět horskými sněhovými přístřešky.

Jsou to velké a dlouhé (často až osm set metrů) dřevěné „tunely“, které chrání trať v místech, kde se vyskytují velké sněhové laviny. Než je postavili, sníh v zimě blokoval trať a provoz se zastavoval.

Na vagónu jsme mrzli, ale jakmile vlak vjel do toho tunelu, teplo z lokomotivy (nebo lokomotiv, když byl vlak hodně dlouhý) nás najednou zahřívalo. Ale nahromaděný kouř v tunelu nás skoro udusil. Častokrát jsme si mysleli, že budeme muset vyskočit, než se udusíme, ale těsně před tím jsme zase vyjeli na chladný čerstvý vzduch.

Tak to probíhalo kilometr za kilometrem. Nakonec jsme si oba uvědomili, že musíme něco udělat, protože jsme začínali být vyčerpaní a mohli bychom usnout. Debatovali jsme o střídání na směny, kdy by ten bdící držel spícího, ale bylo nám jasné, že kdyby usnul ten, co držel toho druhého, spadli bychom a zabili se pod koly vagónu. Jsem si jistý, že takhle představa nám dodala novou sílu.

Uvažovali jsme také o vyskočení z vlaku, ale to bylo stejně špatné řešení, protože jsme byli vysoko v horách a sníh tam byl hodně hluboký. Za chvíli bychom zmrzli. Nakonec jsme si sundali opasky a připoutali se jimi k zábradlí. Doufali jsme, že kdybychom omdleli, udržely by nás, než bychom se zase probrali. Nebylo to nic geniálního, ale fungovalo to. Když vlak vyjel do nejvyššího místa, zastavil kvůli kontrole brzd, než začne sjíždět na druhou stranu. Brzdař našel mě a Dwighta, jak v bezvědomí visíme na opascích.

Plácáním, třesením a křikem nás probral. Měli jsme štěstí, že brzdař při kontrole na vrcholu trati procházel po celé délce vlaku a prohlížel, jestli je všechno v pořádku. Kontroloval maznice na středech kol, kde je mazivo, které brání přehřátí ložisek kol. Ověřoval také celkový stav vlaku, aby se ujistil, že při jízdě dolů nedojde k nějakému problému. Nevím, jestli jsme byli v bezvědomí nebo jsme jenom spali, když nás

našel, ale jakmile jsme se začali zase hýbat, byli jsme v pořádku až na to, že jsme byli promrzlí. Ten brzdař byl hodně našťvaný, ale myslím, že se mu trochu ulevilo, že nejsme mrtví. Řekl nám, abychom šli dopředu a vyšplhali na zásobník s topným olejem, který se používal v lokomotivě jako palivo.

Brzdař nás ujistil, že tam budeme v teple a dojedeme do Sparksu, aniž bychom mrzli. Řekl, že se ve Sparksu na nás přijde podívat, jestli jsme vzhůru. Našli jsme ten zásobník, vyšplhali nahoru a za chvíli nám bylo teplo. Kolem vršku zásobníku foukal teplý vzduch od lokomotivy, ale kouř ubíhal nad námi. Ležet tam bylo pro nás po té zimě a skoro osudné cestě úplně pozhennání. Během pár minut jsme museli oba usnout, protože ani jeden z nás si odjezd z vrcholu nebo jízdu z hor dolů nepamatoval.

Vlak zastavil druhý den brzy ráno na nádraží ve Sparksu. Brzdař dodržel své slovo a vzbudil nás. Vysvětlil nám, že se tady vlak rozpojuje, a tak si musíme najít jiný vlak. Poté, co jsme se zvedli, jsme zjistili, že máme oblečení nasáklé olejem. Oba jsme vypadali hrozně. Když jsme uléhali na zásobník, byli jsme tak zmrzlí, že jsme si zřejmě nevšimli, že je to místo při posledním doplňování zásobníku polité olejem. Brzdař se začal smát, ale pro nás to žádná legrace nebyla, protože to byly jediné šaty, které jsme měli.

Doslechli jsme se o táboře pro přespaní blízko města, kde bychom si mohli oblečení vyprat. Řekli nám, že je nejlepší jít tam po obědě, protože než nás druhý den pošlou pryč, dostaneme večeři a snídani. Sešli jsme dolů do „džungle“ (místo, kde se scházeli lidé cestující na nákladních vagónech), abychom se pokusili získat šálek kávy.

Byla pořád zima, ale přestalo sněžit a obloha se vyjasnila. Potkali jsme nějaké kluky přibližně v našem věku a oni nás pozvali na kávu a ukradené rohlíky. Někteří z nich se zdržovali v táboře a čekali na seřazení vlaků, aby mohli odjet do dalších měst.

Pokud si vzpomínám, tábor provozovali a podporovali místní lidé a finančně na něj přispívala státní a federální vláda. Bylo v něm čisto a jídlo, ačkoliv úplně obyčejné, bylo teplé a bylo ho dost. Lůžko a ložní prádlo se přidělovalo na noc, snídaneň se podávala brzy ráno a pak nás požádali, abychom pomohli uklidit ložnice, než odejdeme. Pokud byl náš cíl mimo stát Nevada, dostali jsme jeden dolar na ruku.

Když jsme se umyli, lidé provozující tábor nám přidělili postel a informovali nás o pravidlech tábora a o důsledcích jejich porušení. Udělalo to na nás velký dojem a strávili jsme tam nejtůtlnější noc.

Druhý den brzy ráno jsme byli zpátky na železničním nádraží, kde jsme potkali pár kluků, na kterých bylo vidět, že se vyznají. Zeptali jsme se jich, kde bychom našli vlak jedoucí do Salt Lake City nebo Ogdenu v Utahu. Řekli nám, kde na něj můžeme naskočit a také nám poradili, abychom si vybrali prázdný chladírenský vagón, určený k přepravě zboží rychle podléhajícího zkáze. Kromě prázdného uzavřeného vagónu byl k jízdě nejlepší prázdný chladírenský vůz s jedinou výjimkou – existovalo určité riziko, že člověk usne v „mrazicí sekci“. Když vagón dorazil na místo, kde měl být „zamrazen“, člověk tam mohl umrznout.

V chladírenských vagónech se obvykle převáželo na východní pobřeží ovoce nebo zelenina. Mrazicí sekce byly na obou jeho koncích a od ostatního prostoru byly odděleny pevnou kovovou sítí a ocelovými mřížemi. Sekce byla stejně široká jako vagón, ale asi jenom metr dlouhá. Na podlaze byl pevný dřevěný rošt, který umožňoval odtékání vody z tajícího ledu dnem vagónu. Vozy byly dobře tepelně izolované, takže zboží uvnitř bylo chlazené po mnoho hodin.

Když se tyhle vagóny zamrazovaly, přitáhly se do výroby ledu pod velký skluz, na střeše se zvedl poklop a izolační vrstva a do mrazicí sekce se po skluzu spustily velké bloky ledu. Bloky často vážily sto nebo více kilogramů. Postupně se ledem naplnily obě sekce. Když se sekce otvíraly k naplnění, posádka vlaku je nikdy uvnitř nekontrolovala, protože museli pracovat rychle a zamrazit hodně vagónů, aby se převážené zboží nezačalo kazit. S pár kusy kartónu položenými na roštu a dekou byla jízda v mrazicí sekci prázdného chladírenského vagónu velmi příjemná, protože člověk byl dobře chráněn a izolován od vnějšího chladu.

S Dwightem jsme našli místo, kde se seřazoval náš vlak, ale protože jsme v ježdění na nákladních vagónech byli nováčky, rozhodli jsme se čekat a naskočit na něj až se vlak rozjede. Není to tak nebezpečné, jak to zní, za předpokladu, že vlak jede pomalu na nádraží. Nevýhodou je, že není snadné prohlédnout si vagóny, jestli jsou prázdné.